# Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 8. kwietnia 1914.



## 77.

## Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30. marca 1914,

**dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Wikowie górnym na Bukowinie.**

Na zasadzie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, tworzy się w okręgu Sądu obwodowego w Suczawie dla gmin, względnie obszarów dworskich Bilka, Karlsberg, Putna, Straża, Wików górny i Wików dolny, należących do powiatu sądowego Radowce, sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Wikowie górnym.

Z chwilą rozpoczęcia się działalności urzędowej tego sądu, którą oznaczy się i ogłosi później, wydzielone będą wymienione wyżej gminy wraz z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Radowcach.

**Hochenburger** włr.

## 78.

## Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30. marca 1914,

**dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Jagielnicy w Galicyi.**

Na zasadzie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, tworzy się w okręgu Sądu obwodowego w Czortkowie dla gmin i obszarów dworskich Antonów, Bazar, Chomiakówka ad Jagielnica, Dolina, Jagielnica, Jagielnica stara, Muchawka, Nagórzanka, Salówka, Świdowa, Szulhanówka, Ułaszkowce i Zabłotówka, należących do powiatu sądowego Czortków, tudzież dla Kapuściniec, należących do powiatu sądowego Borszczów, sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Jagielnicy.

Z chwilą rozpoczęcia się działalności urzędowej tego sądu, którą oznaczy się i ogłosi później, wydzielone będą wymienione wyżej gminy wraz z obszarami dworskimi z okręgu właściwych dla nich dotychczas sądów powiatowych.

**Hochenburger** włr.

## 79.

## Rozporządzenie cesarskie z dnia 7. kwietnia 1914

**o użyciu części nadwyżek z obrotu wspólnych kas sierocych.**

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 3. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 62, dotyczącej użycia części nadwyżek z obrotu wspólnych kas sierocych, przedłuża się do dnia 31. grudnia 1914.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jego poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości, spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty oraz skarbu.

Wiedeń, dnia 7. kwietnia 1914.

**Franciszek Józef wł.r.**

**Stürgkh** wł.r. **Georgi** wł.r.
**Hochenburger** wł.r. **Heinold** wł.r.
**Forster** wł.r. **Hussarek** wł.r.
**Trnka** wł.r. **Schuster** wł.r.
**Zenker** wł.r. **Engel** wł.r.
**Morawski** wł.r.

## 80.

## Rozporządzenie cesarskie z dnia 7. kwietnia 1914,

### dotyczące ubezpieczenia robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacyi państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Obowiązek ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków po myśli ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, rozszerza się na wszystkie przemysły górnicze, podlegające nadzorowi władz górniczych (§ 5. p. u. górn.), oraz należące do tego zakłady wraz z przedsiębiorstwami wiertniczemi dla minerałów zastrzeżonych (§ 3. p. u. górn.), tudzież na przedsiębiorstwa wydobywania wosku kopalnego (ozokerytu, wosku ziemnego) i asfaltu (§ 19., ustęp 1., ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7.).

§ 2.

Ubezpieczenie uskutecznia się w osobnym zakładzie ubezpieczeń (Zakładzie ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków).

W zakładzie tym należy także ubezpieczać robotników i urzędników ruchu w przedsiębiorstwach dla nafty (oleju ziemnego, oleju skalnego, petroleum, smoły kopalnej), ubezpieczonych dotychczas po myśli postanowień § 19., ustęp 2., ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, w terytoryalnych zakładach ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków, tudzież robotników i urzędników ruchu tych podlegających obowiązkowi ubezpieczenia zakładów przemysłowych, których funkcyonaryusze po myśli § 11. ustawy o kasach brackich z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, w brzmieniu, ustalonem w artykule I. ustawy z dnia 17. września 1892, Dz. u. p. Nr. 178, należą do górniczej kasy brackiej. § 11., ustęp 2., i § 49., ustęp 2., ustawy o kasach brackich tracą moc obowiązującą, o ile odnoszą się do ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków.

Robotnicy i urzędnicy ruchu, ubezpieczeni w górniczej kasie brackiej tylko w ograniczonym zakresie, określonym w § 10., ustęp 2., ustawy o kasach brackich (członkowie z mniejszemi prawami), występują z kasy prowizyjnej kasy brackiej z rozpoczęciem się ubezpieczenia po myśli niniejszego rozporządzenia.

§ 3.

Do Zakładu ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków oraz do ubezpieczenia w nim mają analogiczne zastosowanie postanowienia ustaw z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, z dnia 20. lipca 1894, Dz. u. p. Nr. 168, i z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29, ze zmianami, wynikającemi z wymienionych poniżej przepisów.

§ 4.

Trzecią część członków przełożeństwa, które należy ustanowić według przepisu § 12. ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, powołuje Minister robót publicznych w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z pośród osób, obznajomionych z gospodarczymi, technicznymi i hygienicznymi stosunkami w górnictwie.

Przełożeństwo wybiera ze swego grona przewodniczącego i dwóch zastępców przewodniczącego z tem zastrzeżeniem, że po jednym z tych funkcyonaryuszy należy wziąć z trzech kuryi przełożeństwa.

§ 5.

Powzięcie uchwał co do należących się odszkodowań należy do osobnych wydziałów, składających się z trzech członków, do których każda z trzech kuryi przełożeństwa ma wysłać obieranego w osobnem głosowaniu przedstawiciela i jego zastępcę. W razie potrzeby można powołać także osoby, nie należące do przełożeństwa.

Jeżeli wydział nie poweźmie jednogłośnej uchwały co do uznania lub odrzucenia roszczenia lub co do jego rozmiaru, albo jeżeli jeden z członków wydziału tego zażąda, natenczas wydanie stanowczego orzeczenia należy do przełożeństwa Zakładu.

W tym przypadku jak w ogóle w tych przypadkach, kiedy nie można ustalić odszkodowania zaraz po śmierci lub po nastaniu prawa do

odszkodowania, może wydział żądającemu odszkodowania przyznać tymczasowe odszkodowania na podstawie uchwały, powziętej większością głosów.

§ 6.

Bliższe postanowienia o siedzibie, organizacyi, wewnętrznem urządzeniu i prowadzeniu czynności Zakładu ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków mają być zawarte w statucie Zakładu, podlegającym zatwierdzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych.

W szczególności należy wydać także postanowienia o wymiarze i ściąganiu wkładek ubezpieczeniowych, o czynnem i biernem prawie wyborczem członków oraz o wyborze przedstawicieli w przełożeństwie i w sądach polubownych, tudzież o zakresie uprawnień przełożeństwa, wydziałów ściślejszych i urzędnika kierującego, o ewentualnem utworzeniu biur przedsiębiorstwa (ekspozytur), wreszcie o wymogach dla zmiany statutu.

Pierwszy statut ułoży Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem robót publicznych po wysłuchaniu mężów zaufania przedsiębiorców i ubezpieczonych.

Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem robót publicznych wyda również tymczasowe zarządzenia, potrzebne dla wejścia w życie tego Zakładu.

§ 7.

Zakład ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków może poruczyć górniczym kasom brackim pośrednictwo w znoszeniu się przedsiębiorców i ubezpieczonych z jednej strony z Zakładem z drugiej strony, w szczególności zaś współdziałanie przy stwierdzaniu nieszczęśliwych wypadków. Kasy brackie obowiązane są do tego współdziałania w razie zwrócenia się do nich w tym względzie. Bliższe szczegóły co do tego określone będą w statucie Zakładu.

Kasom brackim należy się za ich współdziałanie, oprócz zwrotu wydatków w gotówce, wynagrodzenie, którego wysokość, o ile co do tego nie nastąpi zgoda, będzie określona przez Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych.

§ 8.

Starostwa górnicze mają prawo, po wysłuchaniu mężów zaufania ze stanu przedsiębiorców i ubezpieczonych, oznaczać z mocą obowiązującą dla pewnych oznaczonych okręgów wartość poborów w naturze.

§ 9.

Na równi z nieszczęśliwymi wypadkami, zdarzającymi się w przedsiębiorstwie (§ 1. ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków), należy uważać te nieszczęśliwe wypadki, które zdarzają się na drodze z mieszkania do roboty lub z roboty do mieszkania, o ile w odbywaniu drogi tej nie zaszła ani przerwa, uzasadniona interesem ubezpieczonego, ani żadna inna przerwa, nie pozostająca w związku z stosunkiem pracy.

Przy wymiarze renty za nieszczęśliwy wypadek dla tych osób, które z powodu nieukończenia jeszcze wykształcenia nie pobierają żadnego wynagrodzenia albo pobierają wynagrodzenie niezupełne, należy policzać zarobek roczny, odpowiadający najmniejszemu zarobkowi ubezpieczonych, pobierających pełne wynagrodzenie w tym dziale zatrudnienia, dla którego wykształcenie się pobiera.

Za podstawę wymiaru renty za nieszczęśliwy wypadek dla młodocianych robotników, jakoto woząków i na równi z nimi postawionych, nie można brać niższego rocznego zarobku niż 600 K.

§ 10.

Zakład ubezpieczeń ma prawo w każdym okresie leczenia odebrać kasie chorych, do której należy osoba uszkodzona, pieczę nad chorym. W tym wypadku wstępuje on w wszelkie obowiązki i prawa, przypadające z mocy ustawy odnośnie do pieczy nad chorym i członkami jego rodziny na kasę chorych.

Po ukończeniu leczenia można osobie uszkodzonej tylko za jej przyzwoleniem dać zamiast należącej się jej renty prawo do bezpłatnego leczenia i utrzymania w zakładzie leczniczym; Zakład ubezpieczeń może w tym wypadku dać osobie uszkodzonej odpowiednie odszkodowanie za utratę zarobku, spowodowaną przedłużeniem leczenia.

Oddanie osoby uszkodzonej do szpitala lub zakładu leczniczego na rachunek jego renty można zarządzić w wszystkich wypadkach, jeżeli osoba ta rozmyślnie przeszkadza leczeniu lub je przewleka; w przypadku tym należy się członkom rodziny osoby uszkodzonej opieka, wymieniona w ustępie pierwszym.

Jeżeli do oceny roszczenia prawnego osoby uszkodzonej do renty potrzeba wedle orzeczenia lekarskiego obserwacyi przez lekarzy w szpitalu, wówczas można w tym celu zarządzić oddanie osoby uszkodzonej na czas potrzeby do szpitala. Wyłożone na to koszta ciążą na Zakładzie ubezpieczeń.

Jeżeli osoba uszkodzona, nie mając do tego przewidzianych w ustawie lub innych ważnych powodów, nie usłucha zarządzenia Zakładu ubezpieczeń, wydanego na zasadzie postanowień niniejszego paragrafu, wówczas można całkiem lub częściowo wstrzymać wypłacanie jej renty za czas odnośny.

§ 11.

Ułożenie podziału na klasy niebezpieczności (§ 14. ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków) dla przedsiębiorstw, ubezpieczanych w Zakładzie ubezpieczeń, oraz zmiany tego podziału należą do przełożeństwa i podlegają zatwierdzeniu Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem robót publicznych.

§ 12.

Taryfowe wkładki ubezpieczeniowe ciążą wyłącznie na posiadaczu ubezpieczonego przedsiębiorstwa.

§ 13.

Centralny fundusz rezerwowy górniczych kas brackich, utworzony po myśli § 37. ustawy o kasach brackich z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, przekazuje się Zakładowi ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków.

§§ 37. i 38. powyższej ustawy tracą moc obowiązującą.

§ 14.

Obowiązek udzielania prowizyi członkom, trwale niezdolnym do zarobkowania, ciążący na kasach prowizyjnych górniczych kas brackich, istnieje także wówczas, jeżeli niezdolność do zarobkowania spowodowana została nieszczęśliwym wypadkiem w przedsiębiorstwie, za który należy po myśli niniejszego rozporządzenia zapłacić odszkodowanie; jednakowoż tak w tych przypadkach jak i wtedy, gdy pewna osoba, która pobiera rentę z powodu doznanego przedtem nieszczęśliwego wypadku, uzyska następnie roszczenie do górniczej kasy brackiej o prowizyę dla inwalidów, spoczywa roszczenie do kasy prowizyjnej w tym zakresie, w jakim oba roszczenia razem przewyższają 60 procent tego zarobku z pracy, który wzięto za podstawę wymiaru renty z powodu nieszczęśliwego wypadku. Jeżeli prowizya dla inwalidów jest większa niż 60 procent tego zarobku, to spoczywa ona w kwocie renty, należnej z powodu nieszczęśliwego wypadku.

O ile osoba uszkodzona po ukończeniu leczenia wskutek nieszczęśliwego wypadku jest tak słaba, że potrzebuje opieki i pielęgnacyi przez kogoś drugiego, spoczywa roszczenie o prowizyę dla inwalidów w tym zakresie, w jakim oba pobory (prowizya dla inwalidów i renta z powodu nieszczęśliwego wypadku) razem przewyższają 90 procent miarodajnego zarobku z pracy.

Osoby, pozostałe po zabitych, którym przysługuje roszczenie z tytułu ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków, nie mają do górniczej kasy brackiej roszczenia o prowizyę.

§ 15.

Do rozstrzygania o roszczeniach o odszkodowanie, podniesionych przeciw Zakładowi ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków, których tenże Zakład nie uznał, właściwymi są wyłącznie sądy polubowne Zakładu ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków, których siedziby i okręgi oznaczy się w rozporządzeniu. Takie sądy polubowne należy utworzyć albo w siedzibach władz górniczych albo w siedzibach sądów polubownych zakładów ubezpieczeń robotników od nieszczęśliwych wypadków.

Do tych sądów polubownych i do postępowania przed nimi mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 38. ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków.

W rozprawach przed sądami polubownymi uczestniczą jako asesorowie dwie zawodowo wykształcone osoby, mianowane przez Ministra robót publicznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, tudzież przedstawiciel przedsiębiorców i przedstawiciel ubezpieczonych, należących do przedsiębiorstw ubezpieczonych w Zakładzie. Przedstawicieli przedsiębiorców i ubezpieczonych wybiera się według bliższych postanowień, zawartych w statucie Zakładu.

Skargę należy wnieść do tego sądu polubownego, w którego okręgu leży przedsiębiorstwo, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia.

Koszta, połączone z urządzeniem i czynnościami sądów polubownych, winien ponosić Zakład ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków.

Sądy polubowne rozstrzygają także spory między górniczemi kasami brackiemi a Zakładem ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków, które wynikają z zastosowania § 14. Właściwość oznacza się przytem wedle siedziby górniczej kasy brackiej.

§ 16.

Prawo wkraczania, przyznane w §§ 18., ustęp 2., 28., 29., 30., 31., 50. i 54., ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków władzom politycznym, względnie inspektorom przemysłowym, przysługuje odnośnie do przedsiębiorstw, podlegających władzom górniczym, tymże władzom.

Orzeczenia, które po myśli przepisów ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków mają wydawać władze polityczne, winny władze te, o ile chodzi o przedsiębiorstwa, ubezpieczone w Zakładzie ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków, wydawać w porozumieniu z władzami górniczemi.

§ 17.

Nadzór państwowy nad Zakładem wykonuje Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem robót publicznych.

§ 18.

W prywatne umowy o ubezpieczenie po myśli § 61., ustęp 2., ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków winien Zakład ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków wstępować po myśli § 61., ustęp 2. i 3., tejże ustawy wówczas, jeżeli zawarto je najpóźniej na trzy miesiące przed dniem obwieszczenia niniejszego rozporządzenia.

Doniesienie o umowie ubezpieczenia, przewidziane w § 61., ustęp 3., powołanej ustawy, należy wnieść do starostwa górniczego, właściwego ze względu na siedzibę ubezpieczonego przedsiębiorstwa.

§ 19.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie co do zarządzeń przygotowawczych, potrzebnych do jego wykonania, z dniem ogłoszenia.

Rozpoczęcie się ubezpieczenia oznaczone będzie w rozporządzeniu Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, nie może jednak nastąpić później jak dnia 1. stycznia 1915. Z chwilą, oznaczoną dla rozpoczęcia się ubezpieczenia, występują także z terytoryalnych zakładów ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków przedsiębiorstwa, dla których zakłady te właściwymi były pod względem ubezpieczenia.

§ 20.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i robót publicznych w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 7. kwietnia 1914.

**Franciszek Józef włr.**

**Stürgkh** włr. **Georgi** włr.
**Hochenburger** włr. **Heinold** włr.
**Forster** włr. **Hussarek** włr.
**Trnka** włr. **Schuster** włr.
**Zenker** włr. **Engel** włr.
**Morawski** włr.

## 81.

# Rozporządzenie cesarskie z dnia 7. kwietnia 1914,

**dotyczące postanowień przejściowych przy rozkładzie podatku budynkowego dla niektórych gmin, sąsiadujących z królewskiem stołecznem miastem Pragą, przy ich połączeniu z Pragą i dla budowli, położonych w rejonie uzdrowotnienia królewskiego stołecznego miasta Pragi.**

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Postanowienia przejściowe dla gmin Królewskie Winogrady, Karlin, Żiżków, Smichów, Podol-Dworec, Nusle-Pankrac, Wrszowice, Strzeszowice, Koszirz, Dejwice, Bubencz, Branik i Brzewnów, przewidziane co do rozkładu podatku budynkowego w ustawie z dnia 21. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 165, względnie w ustawie z dnia 21. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 188, względnie też zmienione taryfą w załączniku *A*, *B*, *C* ustawy z dnia 28. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 242, mają obowiązywać także wówczas, jeżeli połączenie którejkolwiek z tych gmin z królewskiem stołecznem miastem Pragą w jedną gminę nastąpi do dnia 6. sierpnia 1917 włącznie.

Te postanowienia przejściowe mają pod takimi samymi warunkami zastosowanie także do gmin Michle, Troja-Podhorz, Kobylisy, Strziżków, Prosek, Radlice i Strasznice Stare.

§ 2.

Co do nowych budowli i całkowitych przebudowań, które się wykonuje po dniu 7. kwietnia 1913 wskutek regulacyi części miasta Pragi, wymienionych w § 2., ad l. 1., względnie w § 4. ustawy z dnia 11. lutego 1893, Dz. u. p. Nr. 23, a których powierzchnia gruntu, w konsensie na budowę dokładnie oznaczyć się mająca, znajduje się w całości w obrębie wymienionego wyżej rejonu uzdrowotnienia, zmienia się postanowienia przejściowe, przewidziane w drugim ustępie § 28., ustawy z dnia 28. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 242, w tym kierunku, że termin do ukończenia tych budowli przedłuża się do dnia 7. kwietnia 1923 włącznie, i że w miejsce przyznanego w tym paragrafie na 10 lat zniżenia podatku domowo-czynszowego do wysokości 5 procent czystego dochodu z czynszu ma wstąpić uwolnienie od podatku domowo-czynszowego przez czas 12 lat.

Przypisywanie podatku domowo-czynszowego w celu nakładania dodatków, przewidziane w ustępie drugim § 24. ustawy z dnia 28. grudnia 1911,

Dz. u. p. Nr. 242, na czas trwania czasowych ulg podatkowych, ma odpaść co do budowli, traktowanych według ustępu 1. niniejszego paragrafu.

§ 3.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, które wchodzi w życie w dniu ogłoszenia, poruczam mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń dnia 7. kwietnia 1914.

**Franciszek Józef włr.**

**Stürgkh** włr. **Georgi** włr.
**Hochenburger** włr. **Heinold** włr.
**Forster** włr. **Hussarek** włr.
**Trnka** włr. **Schuster** włr.
**Zenker** włr. **Engel** włr.
**Morawski** włr.

## 82.

## Rozporządzenie cesarskie z dnia 7. kwietnia 1914,

**dotyczące uwolnień od stempli i należytości z powodu rozdziału zdatnych pod uprawę gruntów gminnych w Dalmacyi.**

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Przedłużoną ustawą z dnia 10. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 14, na czas do dnia 31. grudnia 1911 moc obowiązującą wydanych w § 6. ustawy z dnia 27. maja 1876, Dz. u. p. Nr. 115, postanowień o uwolnieniach od stempli i należytości z powodu rozdziału zdatnych pod uprawę gruntów gminnych w Dalmacyi odnawia się na czas aż do dnia 31. grudnia 1921.

§ 2.

Upoważnia się Ministra skarbu, aby na wypadek, gdyby w drodze ustawodawstwa krajowego Królestwa Dalmacyi zmieniono postanowienia o rozdziale zdatnych pod uprawę gruntów gminnych w Dalmacyi, zezwolił aż do upływu terminu, określonego w § 1., na analogiczne stosowanie przewidzianych tamże ulg należytościowych w postępowaniu, które się ma przeprowadzić według zmienionej ustawy krajowej.

§ 3.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, które wchodzi w życie w dniu ogłoszenia i ma obowiązywać wstecz w okresie czasu, upłynionym od dnia 1. stycznia 1912, poruczam mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 7. kwietnia 1914.

**Franciszek Józef włr.**

**Stürgkh** włr. **Georgi** włr.
**Hochenburger** włr. **Heinold** włr.
**Forster** włr. **Hussarek** włr.
**Trnka** włr. **Schuster** włr.
**Zenker** włr. **Engel** włr.
**Morawski** włr.